

РЕШЕНИЕ

№ 2619

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 08.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дарина Драгнева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7254** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК, образувано въз основа на жалбата подадена от [фирма] [населено място], [улица], представлявано от Изпълнителния Директор А. Б. против РА №[ЕГН]/31.01.2010г., издаден от Е. Н. старши инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място] в частта, с която е определен допълнителен данък по ЗКПО в размер на 36 863.99лв. и лихви в размер на 5 934.60лв., потвърден с решение № 1264/68.08.2010г. на Директор Дирекция „ОУИ” [населено място].

Жалбоподателят твърди, че извършените ремонтни работи на сградиту, които дружеството отдава под наем, представляват необходими текущи ремонти, за да може да се използват по предназначение – отдаване под наем, което е основната дейност на ревизираното лице. Основните разходи на дружеството са за ремонти на отдаваните под наем ДМА, предвид на това, че се основните приходи се формират от тази дейност. Разходите за ремонт на покрива, състоящ се в демонтаж на корозирала ламарина, демонтаж на повреден изолационен покрив и доставка и монтаж на покривни покрития в общ размер на 368 640лв. са текущи, отчетени по единствения възможен начин, предвид отписването на активите от данъчния амортизационен план. Функцията на покрива е да не допуска течове, а съгласно многобройните писма на наемателите, покрива е имал нужда от аварийен текущ ремонт, за да се запази функцията на сградата и да се използва по предназначение. С ремонта на покрива не се увеличава очакваната икономическа изгода спрямо първоначалната ефективност на съществуващите активи към създаването им. Осъществено е единствено запазване и

възстановяване на активите, намиращи се в лошо състояние. Ремонтите са текущи, а РА не обосновава третирането им по друг начин.

Оспорва се и правилното определяне размера на лихвите, като се твърди, че е следвало да се изчислят до деня, в който е могло да се извърши прихващане между двете насрещни и изискуеми вземания до размера на по-малкото от тях. След като дружеството има насрещно вземане, не би следвало да бъдат начислявани лихви за периода до издаване на РА. От съда се иска да отмени РА и да присъди разносните по делото.

Ответника Директора на Дирекция „ОУИ“ [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. оспорва жалбата и иска от съда да бъде отхвърлена. Пледира да не бъде кредитирано заключението на вещите лица по тройната съдебно техническа експертиза като некомпетентно, даващо отговор на правен въпрос, а именно какъв ремонт е извършен – основен или не, за което има легално определение в ЗУТ. Претендира се възнаграждение за юрисконсулт.

Представителя на СГП дава заключение за основателност на жалбата и предлага на съда да отмени РА.

Административен съд София град като взе предвид становищата на страните, съобразно доказателствата и закона, намира за установено следното:

Ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия №906681/15.10.2009г. на Началник сектор Ревизии в дирекция „Контрол“ ТД на НАП С., с която е възложено на Е. Н. главен инспектор по приходите и на Т. Т. М. – старши инспектор по приходите да извършат ревизия на Б. –ЗП Т.П. Ад за периода от 01.01.2008г. до 31.12.2008г. по отношение на задължения за корпоративен данък, данък по чл.194, 195,204 от ЗКПО и за периода февруари –септември по ЗДДС. Заповедта е връчена на 20.10.2009г. на пълномощник на дружеството. След изтичане на определения тримесечен срок за извършването ѝ и в рамките на 14-дни, считано от 20.01.2010г. е съставен и РД №906681/03.02.2010г. от определените в заповедта за възлагане на ревизията, органи по приходите. РД е връчен на Главния счетоводител М. на 08.03.2010г., ведно с приложенията към него. Със заповед №к 906681/16.02.2010г., органа възложил ревизията е определил Е. Н.- Главен инспектор по приходите за орган, компетентен да издаде РА, която заповед също е връчена на упълномощен представител на ревизираното лице. На 12.03.2010г. е представено възражение срещу РД, а РА е издаден на 31.03.2010г., връчен на 06.04.2010г. на упълномощения представител на дружеството. Подадена е жалба до решаващия орган на 15.04.2010г. срещу РА в частта, с която на основание чл. 67 от ЗКПО във връзка с чл. 53 и чл.64 от същия закон е увеличен данъчния финансов резултат за 2008г. със сумата в размер на 368 640.00лв. и е определен допълнително корпоративен данък в размер на 36 863.99лв. и съответните лихви върху нея до датата на издаване на РА. На 12.05.2010г. решаващия орган е изпратил предложение до ревизираното лице за сключване на споразумение за удължаване на срока за произнасяне на основание чл. 156 ал.7 от ДОПК с до три месеца, считано от изтичане на 45-дневния срок от постъпване на жалбата в Дирекция „ОУИ“. Споразумението е сключено и в рамките на три месеца, считано от 08.06.2010г., когато изтича 45-дневния срок по чл. 155 ал.1 от ДОПК в ред. ДВ бр.105 от 2005г., е издадено и решението за потвърждаване на РА от Директора Дирекция „ОУИ“ [населено място], която длъжност към тази дата е изпълнявана от Н. К. съобразно представената заповед за оправомощаване на началник отдел „Обжалване“ в същата дирекция за изпълнява функциите на решаващ орган в случаите

на отпуск, командировка и др. Представена е и заповед за разрешаване ползването на законоустановен отпуск от лицето, заемащо титулярната длъжност за периода от 02.08.2010г. до 27.08.2010г. / виж листи 114 и 115 по делото/.

Въз основа на горните констатации се налага извод за проведено ревизионно производство от компетентни органи и без нарушения, водещи до невалидност на акта, което е приключило с произнасяне на решаващия орган, неблагоприятно за ревизираното лице, даващо му основание в срок от 14 дни от съобщаване на решението да оспори пред съда констатациите на органите по приходите.

Решението е връчено на 30.08.2010г., а жалбата е подадена, чрез органите по приходите на 13.09.2010г. в рамките на преклузивния 14-дневен срок, заплатена е държавна такса и е насочена срещу РА в частта, която е оспорена по административен ред и са потвърдени констатациите на ревизиращия екип. Следователно е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Спорни по делото са два правни въпроса, а именно как следва да бъдат счетоводно отнесени разходите в размер на 368 640.00лв., направени за доставка и монтаж на покривни покрития, демонтаж на корозирала ламарина на покрив, демонтаж на повредени изолации на покрив, отчетени като текущ разход и въпроса за момента до който следва да бъдат начислени лихви върху задължението за корпоративен данък, предвид наличието на вземане, с което се извършва прихващане.

В РД, РА и в решението на решаващия орган, становището е за приложение на чл.64 ал.1 от ЗКПО, тъй като СМР представляват подобрение свързано със заместване на основен компонент на ДМА със значително подобрен нов компонент. Обновяването е свързано с големи разходи, по същество не е повторяемо и увеличава полезния срок на актива – разходите водят до бъдещи икономически изгоди, поради което следва да се заведат като самостоятелен данъчен амортизируем актив. Такъв не е заведен, следователно счетоводните разходи, формиращи този актив, включително и последващите разходи, не се признават за данъчни цели / чл.67 от ЗКПО/. За да достигнат до тези изводи органите по приходите са се позовали на протоколи от едно до четири със стойност на изпълнени СМР по договор от 15.10.2008г., сключен между [фирма] и [фирма] с предмет текущ ремонт на главен производствен цех, на термичен цех, на битова сграда към него и строителство на нова двуетажна административна сграда на обща стойност от 3 653 416.23лв. От протоколи за установяване завършването на натурални видове СМР се установява, че текущия ремонт на главния производствен корпус се е състоял в демонтаж на корозирала ламарина на покрива, на повредени С. по фасади, на повредени покривни изолации, къртене на бетона на покрива, доставка и монтаж на стенни покрития, подмяна на корозирали водачи по стени и фасади, на корозирали столчета за столици, на столици за корито на олуци, подмяна на корозирали водачи за обшивки, улами и атики, обшивка с ламарина, подмяна на корозирали улами от ламарина ПВД под седящ олук, заедно с изолационна вата, подмяна на корозирал седящ олук от черна ламарина плюс воронки, обшивка на олук с фатра, почистване, грундиране и боядисване на метална конструкция.

Съдът кредитира като изготвено въз основа на фактически констатации и посредством специалните знания, даващо отговор на технически въпроси, заключението на вещото лице В. Г., за разлика от заключението на трите вещи лица, което няма фактически констатации, а съдържа анализ на правни текстове от ЗУТ. Съгласно заключението на в.л. Г. преди ремонта, покрива на главния производствен корпус е бил изпълнен от профилирана ламарина ЛТ 55, със съответните слоеве от алуминиева

светлоотразителна паста, два пласта азбобитум, три пласта хидроизолация воалит, конобит, воалит, един пласт битум, два пласта битумно перлитни плочи. Посредством ремонта е извършена подмяна на конструкцията на сградата „Главен производствен корпус” и съответно на „Термичния цех”, за което е представена и извадка от детайл на изпълнение на покривното покритие. Профилираната ламарина и съответните изолационни слоеве за заменени с покривни сандвич-панели „МЕТЕСНО”. Подмяната на конструкцията на покрива не променя функционалното му предназначение, нито това на сградата, тъй като то не зависи от вида на покривната конструкция. Този извод е обоснован с представения първоначален проект, приетите по делото протоколи, договора за строителство и огледа на място.

Подмяната на покривната конструкция е основен ремонт по смисъла на §5 т.42 от ЗУТ, но в настоящия случай правно релевантно не е дали ремонта е основен, а дали разходите по извършването му водят до бъдещи икономически изгоди, свързани с актива по отношение на който са направени, а оттам дали да се признаят за данъчни цели или не, съответно дали ремонта е наложителен с оглед запазване на бъдещите икономически ползи. Жалбоподателя представя към жалбата си против РА, подадена пред решаващия орган три броя докладни от Заместник Директор „Производство” на дружеството-жалбоподател от 23.06.2006г., 21.11.2007г., 09.06.2008г., както и писма от управители на други търговски дружества от 2007г. и 2008г., в които съобщават за течове по покривите на помещения, които са наели. Тези частни документи, които нямат достоверна дата, следва да бъдат съпоставени с данните, които са установени в хода на ревизията относно периода, през който дружеството започва да формира приходи основно от дейност по отдаване на сградите под наем. Отговора на този въпрос разрешава и следващия – ремонта запазва икономическата изгода или прави възможно нейното увеличаване. Предмета на дейност на ревизираното дружество до 2007г. е бил производство, сервиз, ремонт, търговия със зъбни колела. Поради липса на реализация на продукцията, дружеството продава материални запаси, ДМА и започва отдаване под наем на складови и производствени площи като през ревизирания период прихода е формиран основно от отдаване на помещения под наем и продажба на ДМА. Поради това се предприемат и текущи ремонти за превеждане на сградите в състояние, което позволява отдаването им под наем – факт, който и жалбоподателя твърди като причина за извършване подмяна на покривните конструкции. Видно и от констатациите на вещото лице, цеховете са разделени на отделени помещения, които се ползват като складови площи. Следователно сградите нямат предназначението и не изпълняват функциите на цехове за производство, а на складове. Поради това не може да се приеме тезата на жалбоподателя, че ремонта е текущ, аварийен и за запазване функциите на цеховете. Дружеството е направило разходи с цел увеличаване на икономическите ползи, защото икономическа изгода е възможността да се постигне увеличение на приходите от съответния ДМА и/или да се намалят разходите. При извършена подмяна на негоден за ползване покрив, съгласно твърденията на жалбоподателя и представените от него кореспонденции с наемателите, с изцяло нова покривна конструкция – подменени са всички нейни елементи, е удължен полезния срок на годност на този актив. Налице е основание да се коригира балансовата му стойност, тъй като се очакват икономически изгоди над тези, които са получавани от имота в състоянието, в което е бил. Полезния срок на годност на сградите, чиято покривна конструкция е подменена се увеличава, спрямо случаите, в които се подменят или заздравяват само някои от елементите, които я изграждат.

Съгласно НСС16 т.6.2 буква „А”/понастоящем отменен/, разходите, които водят до подобряване на бъдещите икономически изгоди са изменение на отделен актив, за да се удължи полезния срок на годност или да се увеличи производителността му.

Като е достигнал до тези изводи органа по приходите е приложил правилно материалния закон- чл.67 от ЗКПО.

Правилно са приложени и правилата за прихващане на публичното задължение с вземането на дружеството жалбоподател от надвнесена сума за данък в размер на 203 387.08лв. в частност относно определянето и сумата на лихвите върху задължението за корпоративен данък. Прихващането е извършено с РА, приложение намират правилата на чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и др. вземания във връзка с чл. 175, чл.128 и сл. от ДОПК. Датата, на която е извършено прихващането се счита за дата на плащане на задължението за корпоративен данък.

Представителят на Директор Дирекция ОУИ [населено място] претендира разноски за юристконсулско възнаграждение. С оглед на това и пред вид решението на съда да отхвърли жалбата, във вр.с чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, искането е основателно за сумата от 1962лв. / 650лв. за сумата до 10 000лв. плюс два процента от 32 798.59лв./

Мотивиран от горното и на основание чл. 160 ал.1 от ДОПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление:гр.С. [улица], против РА № [ЕГН]/31.03.2010г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение №1264/26.08.2010г. на Директор Дирекция ОУИ [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] [населено място] да заплати на НАП [населено място] направените по делото разноски за юристконсулско възнаграждение в размер на 1962 лв./хиляда деветстотин шестдесет и два лева/

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: